

Sint-Niklaas, 11/11/09

Beste meneer Van der Staet,

ik geef toe dat ik de laatste dagen wel meer
anomalieën aantuf bij de postbezorging, maar
wat mij gisteren overkwam overtuigt alles.

In eerste instantie verwachtte ik in mijn bus
de volgende stof te vinden van Haverd

(www.haverdgrans.blogspot.com), een
peziëproject tussen Annemarie Error en
mijzelf, maar aan Annemaries kaart
was door een onplettende postbeambte een
zending voor u gericht.

Ik bezog u die bij dere dan ook graag,
maar de eilijheid gebiedt mij te zeggen
dat ik ook wel heel nieuwsgierig ben
naar de inhoud van de ^{uw} envelop.

Misschien kan die ons gedicht in een
bepaalde richting sturen. Als u enige
suggeratie heeft voor ons project, kan u
dan dere brief beantwoorden?

MVG,

Lies Van Gasse
Driegaaiest. 2013
9100 St-Niklaas

HET BOEK HAUSER

ANNEMARIE ESTOR
& LIES VAN GASSE

WERELDBIBLIOTHEEK • AMSTERDAM

Het digitale project www.hausersgrens.blogspot.be en de auteurs
werden ondersteund door het Vlaams Fonds voor de Letteren

Grafische vormgeving Bureau Beck

Omslagontwerp © Jan Martin Wilschut/Volken Beck

Omslagillustratie © Lies van Gasse

© 2013 Annemarie Estor en Lies Van Gasse

Uitgeverij Wereldbibliotheek bv

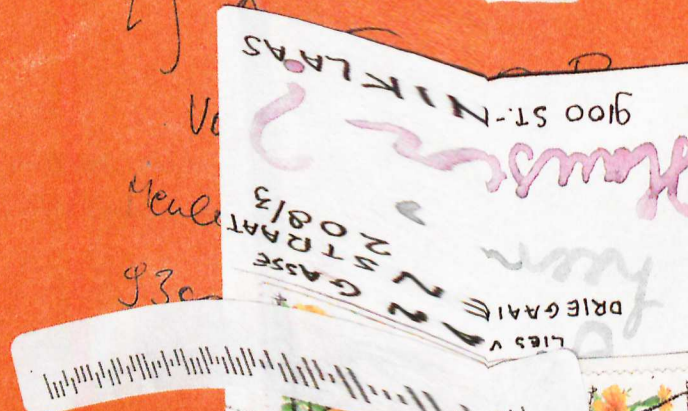
Nieuwezijds Voorburgwal 330

1012 VR Amsterdam

www.wereldbibliotheek.nl

ISBN 978 90 284 2542 2

1

1 Nooit loopt die weg meer terug

7

Denkend aan buiten be kroop me een angst die mijn armen verlamde.
Nu forceer ik mijn hersens de deurklink te pakken. Ik trek en ik voel
hoe de wind in mijn neusvleugels klimt en mijn haren beweegt.
De stroming bevriest al mijn moed maar huiverend zet ik door.

In de eerste seconden verwacht ik nog iets maar dan stopt het.
Groot, groen, weids ligt het grasveld onthutst in mijn blik
en ik draai me. Niets kan de terugweg bewerken.
De voordeur valt dicht en ik denk nog: nooit loopt die weg meer terug.

Nimmer draai ik het hoofd nog. Slechts voorwaarts.
Ik ga en ik schop alle bladeren los van de grond.
Iemands domein begint bij een paaltje uit zeventientachtig.
Wie woont hier? Met wie? En hoe lang al?

Dan landt er een pratende kraai op de paal. Hij vraagt me:
'Wie ben je, wat wil je, en waar ga je heen?' Ik stamel:
'Ken ik mijn naam nog?' Ik groeide hier op als een pop in een doosje,
lachte naar donkere muren en eenzame avonden.

Zelfloos ging ik de wanden, de balken, het zwart van de krocht af.
Ik beefde nu pas. Nu, toen de deur zich een halve tel opende.

Dan krast de donkere bode:

'Luister! De auto's, de snelweg: ze braken geluiden
die oren verscheuren. Ze vormen een vluchtweg uit het bekende.

Ze stinken. Voel je je hartkamers bonken?

Weg met die stampende lagers en accu's en zuigers!'

- 8 Ook al verkies ik het hart dat me bergt en de rust die me koestert,
wegen gaan open, huizen staan op, vertakkingen zingen.

Buiten verlokt een sirene, men moet mij haast binden.

Zij voert me de straten en voorsteden in. Ik wankel.

Zij leidt mij mee naar een plaats waar de richtingen staken,
seint in mijn brein dat ik zijn moet.

Ze tuut en ze fluit en ze neuriet van verre.

Ik ben niet langer de baas van mijn sterren.

Haar stroperig kwelen trekt me
uit het zelf dat ik was net tot nu.

Zinderend stop ik.

Nog nooit zag ik zo veel gezichten. Ik haper en stommel.

Daar in de massa beweegt zich een meisje, ik hoor haar.

Dwarrelend bladgoud door blikvelden heen.

Ze blaast uit de hoek naar mijn oorlel.

Ze spant snel haar kuiten.

Ik dein. Even leef ik ver weg van hier.

Zij stapt op me af en ze zegt: 'Kom mee naar de zee.'

Een lumen lijkt van haar uit te gaan.

Ik denk aan de kraai.

Hoe kan men zacht zijn als licht en toch haperen?
Waar kan men vlieden als water
en scheuren als weemoed?

9

Zingend verzoekt zij de zon om haar schijnen te staken,
ik denk 'hier kan ik uit', maar het wijken verbaast.

Hoe zacht en hoe teer zijn de wanden
die willen van doen onderscheiden?
Verlangen is vuur, maar je angsten zijn taai.

Zacht land, laat schuim, rinkelend tussen de duinen en talmend
waadt daar, met haar, kleiner dan schelpen, zeesterren en kokkels
na nacht, na wacht, vrij van het donker dat kapselt en inhoudt,
stijgt zij, maakt hij, laten de schepen de dokken weer achter.

Met een schelp aan mijn oor en met kramp in mijn darm

ben ik tamelijk blind

10 de zee opgegaan. Want zij dwong me die duivelse loopplank te nemen,
die mij meer kon verraden dan zand. Mijn evenwicht heb ik intussen
volledig verloren, ik ben gestroomd van oceaan naar oceaan.

Half zonder tijd drijf ik los in het zout, in Arabische flarden van
kolken, Atlantische einders verstrijken. Sonore gezangen van
Akhbar in sterke aanlandige golven, verslikt in de waters van
Zanzibar. Neergesmaakt in Gujarat. Tuutende slakschelp naast mij.

Laag kan ik zwemmen, ik sh_ en bem shouq agraf ha_ sh'd'm lânq'h
laudadem navisque salmadam ergo et magisque Lido
dove andiamo ci stiamo appena comunque adesso
vai, vai, alzati, nous j'ai dis, zwemmer, gij duikt snel en strekt u

door wassende wieren een zwart ogend strand op tot rozige kliffen
met kleren vol zand en verzopen gemoed in een ijzeren wagen vol
vreemde gedachten gestapt en toen schrok ik *slag* wakker door kwakend
getoeter ik hing in een riksja en denderde los op een snelweg door Delhi!

Bij heilige plaatsen en velden waar zwervers hun werpselen laten
slaap ik op stoepen vol vuil. Overal staren de snottige kinderen mij aan.
Ik huil om het verlies van mijn doosje, mijn veilige huis, dat ik dichttrok.

Hier warmen karkassen hun handen op bedden van karton.
De katten janken het land in om eten, ze schooien mijn benen,
ze klauwen naar muizen die springen, die kruipen, krawieten,

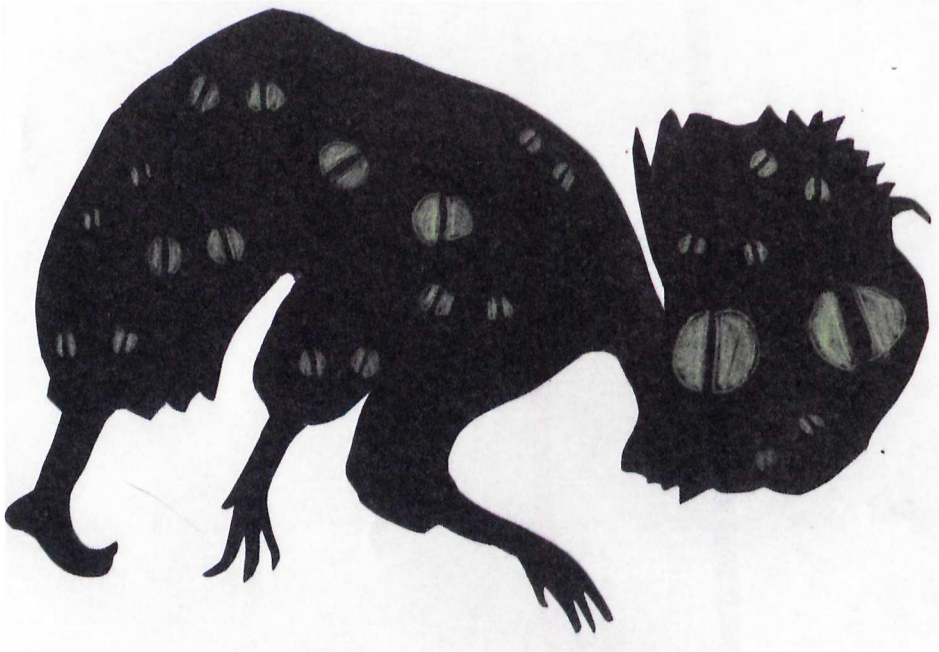
ze vangen een schaduw, een schim die ontsnapte aan vorige levens
en hierheen verslipte. De katten hier sluipen langs blikken in goten,

riolen, door gaten geslagen in forten, paleizen, haveli's. Ik lig hier in bedden besmet en vol vlooien. Ik durf niets te eten, want overal loert het gewieg van de wormen. Legers muskieten steken, elke bult is een tijdbom van ziekte. Ik bal mijn vuist.

11

Toch is er een wezen dat me van angsten verlost.
Haar naam is Halima. Haar ogen zijn Udaipur-groen
en zij spint in mijn hangende bed.

Klanken vervlechten tot draden, de wand slijt uiteen en ik hap keelloos en angstig naar adem. Voeten verdwijnen oneindig.
Handen vergroeien tot klauwen. Halima zit zwart in mijn blikveld.

Sidderend spreekt zij, een deken van nacht met twee gaten.
Zachter dan zwart, maar de ogen verbreken haar duister. Ik slaap niet.
Ergens verdwijnt ook het hart. De hangmat gaat zwevend de lucht in.

Later pas denk ik: die klauwen, die draag ik aan mijn eigen handen,
kleuren van vogels en bloemen, die leven in mij,
net als de dood, de verrotting, het stof.

En zoals een pauw zonder moeite kan pronken,
maar wieken moet met zware, vervaarlijke slagen,
zo zijn het nieuwe en het dorre verweven in mij.

Nog later denk ik: de ogen zijn hard en ontembaar, de aderen
zacht en weemoedig. De armen, ik draag ze een heel leven mee.
Ik voel mij van vormen veranderen. Lucht wisselt geur.

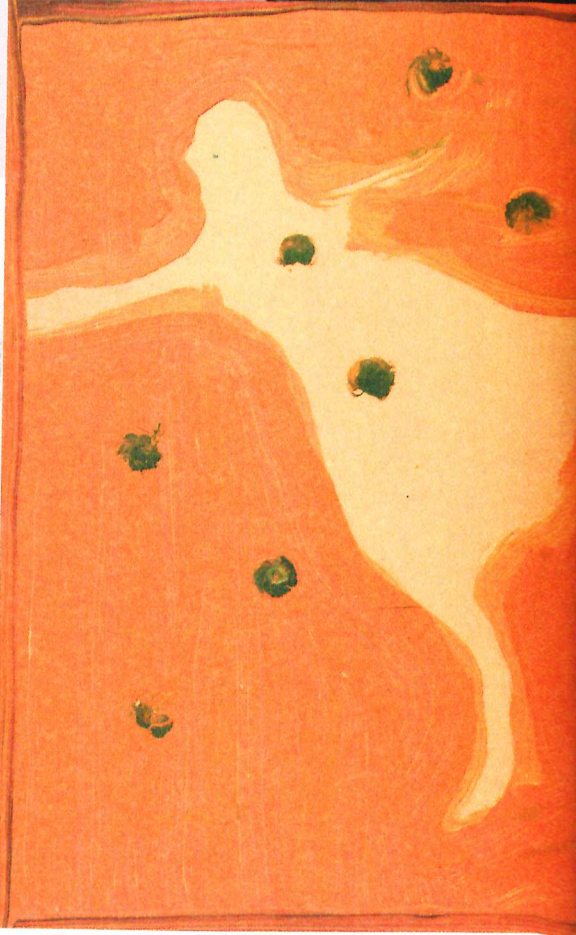
Hier verman ik.
Boven mijn bed een gestalte.
Hij brengt nog zijn hand naar mijn polsen.

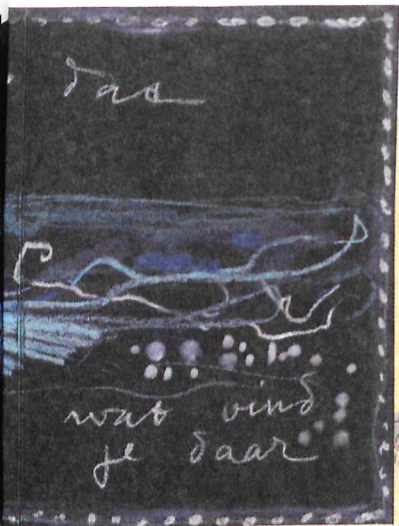

Zingend naar muisen die springen, die
kruipen, kranen, zij vingen —

Met een schelp

de zee opgegaan
 die mij meer kon verraden
 volheid of verloren
 half zand of duff
 kokken, atlantische en
 allebei in sterke a
 Zangbar, Neer gesm

